

være hildet i den Misforstaaelse, at det er Statsbanerne, der ikke have ønsket at imødekomme endogsaa mange flere Krav end dem, der have kunnet imødekommes ved de Forslag, der allerede findes opførte, specielt da paa § 27 II. Maa jeg endelig gøre opmærksom paa, at hvis ærede Medlemmer ville se den Liste, der findes paa § 27 II, hvor der er nævnt de forskellige Forslag vedrørende Holdepladser m. m., saa ville de se, at der for en hel Mængde af disse Bevillingers Vedkommende findes en Parentes, hvori der staar: 2det Bidrag, 3die Bidrag, sidste Bidrag osv. Det betyder jo, at de paa-gældende Beløb i Virkeligheden ere Beløb, der ere en Følge af tidligere paa Rigsdagen vedtagne Arbejder, der skulle udføres, og hvis man tæller alt det sammen, vil man se, at det Beløb, der saa har været tilbage til at imødekomme nye Ønsker og Krav, er overordentlig lille.

Derefter skal jeg gøre nogle Bemærkninger til enkelte Medlemmer, Besvarelse af Spørgsmaal eller Redegørelse for Forhold, som turde paakræve nogen almindelig Interesse. Jeg maa maaske straks gøre den Bemærkning, at en Del af de rejste Spørgsmaal synes mig at være i den Grad ubetydelige, at det ikke vilde være rigtigt, om jeg spildte Tingets Tid med at komme dybere ind paa en Besvarelse af dem. Ogsaa i den Retning kan jeg glæde mig over at have Tilslutning fra en tidligere æret Taler.

Idet jeg i nogen Grad tager Besvarelsen af Spørgsmaalene i den Rækkefølge, hvori de ere fremkomne, begynder jeg da med det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe), der gjorde opmærksom paa, at de Ekstraarbejdere, der antages ved Statsbanerne, naar de komme til Skade, ikke faa Dagpenge for de første 13 Uger efter Ulykkestilfældet. Det er rigtigt. Det er en Bestemmelse, der for Resten er truffen før min Tid, men den er i fuld Overensstemmelse med Bestemmelserne i Loven af 7. Januar 1898 § 5, hvorefter der jo for alle de Virksomheders Vedkommende, der falde ind under den paagældende Lov — og derunder er jo ogsaa Arbejde ved Jernbanerne —, ikke skal betales Dagpenge før efter 13 Ugers Forløb. Statsbanerne have overfor disse Ekstraarbejdere stillet sig nøjagtigt, som andre ifølge Loven skulle stille sig. Jeg kan ikke se, at der er noget at bebrejde Statsbanerne i den Henseende, hvis man da i det hele taget vil indrømme — hvad jeg haaber man vil —, at der bør være nogen Forskel mellem de fast ansatte Ar-

bejderes Stilling og de Ekstraarbejderes, der maa antages i det Forhold, som Arbejdet paakræver det.

Naar det samme ærede Medlem — og for Resten ogsaa enkelte andre — har talt om Frirejserne ved Statsbanerne, specielt da Feriebørns Frirejser, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at den Bestemmelse, som ogsaa det ærede Medlem omtalte, at det kun er Byer med over 20,000 Indbyggere, hvis Skolebørn have den Begunstigelse at kunne faa gratis Ferierejse til Provinserne eller paa Landet, er en Bestemmelse, der er sanktioneret ikke alene i Finansudvalget, men ogsaa gennem en Afstemning her i Tinget, og den har Ministeren selvfølgelig ingen som helst Bemyndigelse til at forandre, inden der ved Bevilling paa Finansloven eller paa anden Maade gives ham den fornødne Hjemmel dertil. Det samme gælder i Virkeligheden ogsaa det Krav, som af det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) blev stillet angaaende Fribefordring for vanføre, der rejse ind til Hjemmet for vanføre i København, et Krav, der blev yderligere understreget af det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe). Der er ganske vist givet Ministeren for offentlige Arbejder en vis Bemyndigelse til undtagelsesvis at udstede Fribilletter eller Billetter til nedsat Betaling, en Bemyndigelse, som ogsaa har været anvendt, siden jeg tiltraadte Stillingen som Minister for offentlige Arbejder, og blandt andet har været bragt til Anvendelse efter meget indtrængende Henstillinger fra Medlemmer af det socialdemokratiske Parti her i Tinget; men dette, at der lejlighedsvis og undtagelsesvis bliver indrømmet saadanne Fripasser, er ikke det samme som at fastslaa, som det jo vilde blive i dette Tilfælde, at alle — saaledes har jeg forstaaet det —, der rejse ind til Optagelse paa Hjemmet for vanføre, skulle have Fripas, være sig til anden eller tredie Klasse.

Jeg skal om hele dette Fripasserspørgsmaal i dets Almindelighed sige, at jeg anser det for meget tvivlsomt, om det i det hele taget kan siges at være en Statsopgave, og navnlig en Statsbaneopgave, at yde den Understøttelse, som det i Virkeligheden er, at de mindre velstillede Børn i de større Kommuner skulle kunne rejse gratis paa Landet til Ferieophold, og jeg vilde nødig gaa videre paa den Vej. Det er jo vel i og for sig noget godt, og jeg kunde fristes til at sige: Lad Kommunerne gennem Hjelpekasserne og paa anden Maade paatage sig den Opgave! Men det